

РЕШЕНИЕ

№ 2838

гр. София, 20.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Б СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Станимира Иванова

Членове: Райна Мартинова
Божидар Ив. Стаевски

при участието на секретаря КРАСИМИРА Б. Г.ЕВА
като разгледа докладваното от Райна Мартинова Въззивно гражданско дело
№ 20211100512742 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

С Решение № 20121167/20.05.2021 г. по гр.д. № 22637/2019 г. по описа на СРС, 123 състав „Б.К.“ АД – в ликвидация е осъдено за заплати на Г. В. Ш. сумата от 1777,27 лева – неплатени в срок брутни трудови възнаграждения, дължими за м. 10.2018 и за м. 30.11.2018 г. на основание чл. 128, т. 2 от КТ, ведно със законната лихва върху тази сума от 18.04.2019 г. до окончателното ѝ плащане, сумата от 65,17 лева – лихва върху неплатените в срок брутни трудови възнаграждения за м. 10.2018 и за 30.11.2018 г. за периода на забавата от 01.12.2018 г. до 17.04.2019 г., включително, на основание чл. 245, ал. 2 от КТ, сумата от 1622,73 лева – възнаграждение за времето на използвания платен годишен отпуск в периода от 01.11.2018 г. до 29.11.2018 г. , на основание чл. 177, ал. 1 от КТ, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 18.04.2019 г. до окончателното ѝ плащане, сумата от 50,53 лева – обезщетение за забава в размер на законната лихва върху неплатеното в срок възнаграждение, дължимо за времето на използвания платен годишен отпуск от 01.11.2018 г. – до 29.11.2018 г. за периода на забавата от 01.01.2019 г. до 17.04.2019 г., включително, на основание чл. 86, ал.1, изр. 1 от ЗЗД, сумата от 661,11 лева – възнаграждение за времето на използвания платен годишен отпуск за периода от 03.12.2018 г. до 11.12.2018 г. на основание чл. 177, ал. 1 от КТ, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 18.04.2019 г. до окончателното ѝ плащане, сумата от 11,95 лева –

обезщетение за забава в размер на законната лихва върху неплатеното в срок възнаграждение, дължимо за времето на използвания платен годишен отпуск от 03.12.2018 г- до 11.12.2018 г., за периода на забавата от 01.02.2019 г. до 17.04.2019 г., включително, на основание чл. 86, ал. 1, изпр. 1 ЗЗД, сумата от 560 лева – направени по делото разноски за възнаграждение за един адвокат, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата от 200 лева – направени по изпълнително дело № 180/2019 г. по описа на ЧСИ С.А., образувано по допуснато обезпечение на предявените искиове разноски за възнаграждение за адвокат, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, както и сумата от 99,90 лева – направени по изпълнително дело № 180/2019 г. по описа на ЧСИ С.А. разноски за дължими такси, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Срещу решението е постъпила въззивна жалба вх. № 25132365/24.08.2021, подадена от „Б.К.“ АД, в която са изложени съображения за неговата неправилност. Поддържа, че решението се явява немотивирано, доколкото имало само обстоятелствена част, но не и правни и фактически изводи, които да обосновават постановяването на обжалвания акт. В своето решение съставът на СРС по никакъв начин не бил обсъдил направените от „Б.К.“ АД възражения, включително и възраженията, че в процесния период, ищецът не бил полагал труд при работодателя, за което в хода на производството били събрани и гласни доказателства, които не били обсъдени. Моли обжалваното решение да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което предявените искиове да бъдат отхвърлени.

В срока по чл. 263, ал. 1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба вх. № 25153004/18.10.2021 г. от въззиваемия Г. В. Ш., с който заявява, че с процесното решение първоинстанционният съд е приел, че възраженията на ответника са неоснователни, като правилно е приел, че предявените искиове са основателни. От събраните по делото доказателства се установявало, че ищецът е полагал труд по трудово правоотношение за исковия период. Посочва, че разпитания по делото свидетел е изпълнителен директор на ответното дружество, поради което и изявленията му следвало да бъдат ценени като обяснения, а не като свидетелски показания. Независимо от това, неговите показания установявали дължимостта на претендираните суми. Моли обжалваното решение да бъде потвърдено.

СОФИЙСКИЯТ ГРАДСКИ СЪД, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 от ГПК, приема за установено от **ФАКТИЧЕСКА СТРАНА** следното:

Производството по гр.д. № 22637/2019 г. по описа на СРС, 123 състав е образувано по искова молба, подадена от Г. В. Ш. против „Б.К.“ АД, с която са предявени обективно съединени искиове с правно основание чл. 128, т. 2, 245, ал. 2, 177, ал. 1 от Кодекса на труда и чл. 86, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите. Ищецът твърди, че на 27.02.2017 г. е сключил трудов договор с „Б.К.“ АД, съгласно

който е заемал първоначално длъжността „ административен секретар“, а считано от 07.03.2018 г. „организатор отдел Вътрешен контрол“. Уговорено било трудово възнаграждение в размер на 1700 лева. Твърди, че в периода от 01.11.2018 г. до 29.11.2018 г. е ползвал разрешен със Заповед от 29.10.2018 г. платен годишен отпуск, като се е явил на работа на 30.11.2018 г. Считано от 03.12.2018 г. било разрешено ползването на отпуск до 11.12.2018 г., като била издадена и заповед от 30.11.2018 г., с което му е разрешено и ползване на платен годишен отпуск в размер на 11 дни, считано от 12.12.2018 г. до 31.12.2019 г. Твърди, че трудовото правоотношение е прекратено, считано от 01.01.2019 г. на основание чл. 328, ал.1, т. 2 от КТ. Твърди, че не е получил трудово възнаграждение за м. октомври 2018 г. и за 30.11.2018 г., както и възнаграждение за времето на ползване на платения годишен отпуск за периодите от 01.11.2018 г. 29.11.2018 г. и 03.12.2018 г. до 11.12.2018 г. Моли ответникът да бъде осъден да заплати сумата от 1777,27 лева, представляваща неизплатено трудово възнаграждение за м. октомври 2018 г. и 30.11.2018 г., сумата от 65,17 лева – обезщетение за забава върху тази сума, 1622,73 лева, представляваща неизплатено възнаграждение за ползван платен годишен отпуск за периода от 01.11.2018 – 29.11.2018 г., сумата от 50,53 лева – обезщетение за забава върху тази сума, сумата от 661,11 лева – неизплатено възнаграждение за ползван платен годишен отпуск за периода от 03 -11 декември 2018 г. и сумата от 11,95 лева – обезщетение за забава върху тази сума. Претендира и законна лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното плащане и направените разноси.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от ответника „Б.К.“ АД, с който оспорва предявените икове. Поддържа, че не дължи плащане на исковите суми. Оспорва, че ищецът е полагал труд по трудовото правоотношение в претендирания период. Твърди, че поради съкращаване на обема от работа и закриване на част от предприятието на дружеството в този период служителят не бил необходим да извършване на трудова дейност, поради което и не му е дължимо заплащане на трудово възнаграждение. Оспорва и дължимостта на възнаграждението за периода на ползвания платен годишен отпуск, тъй като общият размер от 28 дни надвишава полагащият се отпуск. Твърди, че ищецът не е имал право да използва отпуск за 2017 г., тъй като ползването му не е било отложено при условията на чл. 176 от КТ. Поддържа, че с оглед неоснователността на предявените главни икове, неоснователни били и акцесорните претенции. Моли предявените икове да бъдат оставени без уважение.

В първоинстанционното производство за установяване на настъпилото събитие са събрани писмени и гласни доказателства и е прието заключение на съдебно-счетоводна експертиза.

Не е спорно между страните, а и се установява, че на 27.02.2017 г. между „Б.К.“

АД и Г. В. Ш. е сключен трудов договор № 65/27.02.2017 г., изменен с Допълнително споразумение № 1/07.03.2018 г., по силата на който Г. Ш. е приел да изпълнява длъжността „Организатор отдел вътрешен контрол“. Уговорено било основно брутно месечно възнаграждение в размер на 1700 лева.

Установява се, че в периода от 01.11.2018 г. до 29.11.2018 г. ищецът е ползвал разрешен платен годишен отпуск в размер на 21 работни дни, полагащ му се за 2017 и 2018 г., а в периода от 03.12.2018 до 11.12.2018 г. – в размер на 7 работни дни от полагащия се отпуск за 2018 г.

Със Заповед № 001/31.12.2018 г. на изпълнителните директори на „Б.К.“ АД на основание чл. 328, ал.1, т. 2 от Кодекса на труда е прекратено трудовото правоотношение с Г. В. Ш..

Във връзка с възражението на ответника, че ищецът не е полагал труд по трудовото правоотношение в исковия период е прието Решение № 675/09.07.2018 г. на КФН и са събрани гласни доказателства чрез разпит на свидетеля Р.Й.Н. – изпълнителен директор на „Б.К.“ АД.

С Решение № 675/09.07.2018 г. на КФН е отнет лиценз на „Б.К.“ АД за извършване на дейност като инвестиционен посредник и като квестор е назначен К.Н.К. за срок до назначаване на ликвидатор от съда, съответно синдик, но не повече от 3 месеца.

Въз основа на приетите по делото писмени доказателства е изготвено и прието, неоспорено от страните заключение на съдебно-счетоводна експертиза. Вещото лице установява, че неплатено възнаграждение за м. октомври 2018 г и за 30.11.2018 г. е в размер на 1777,27 лева, а обезщетението за забава, определено въз основа на този размер за периода от 01.12.2018 г. до 17.04.2019 г. е в размер на 68,12 лева. Дава заключение, че в процесния период ищецът е ползвал платен годишен отпуск от 28 дни и неплатен – 11 дни, като възнаграждение за платен годишен отпуск за периода от 01.11.2018 г. до 29.11.2018 г. е в размер на 1622,73 лева, а за периода от 03.12.2018 до 11.12.2018 г. – 661,11 лева, като обезщетението за забава за периода от 01.01.2019 до 17.04.2019 г. е съответно 48,23 лева и 13,96 лева.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от **ПРАВНА СТРАНА** следното:

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните. При извършена проверка съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо.

Във връзка с доводите за неправилност на съдебното решение, изложени във въззивната жалба съдът намира следното:

По предявения иск с правно основание чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда

Трудовото правоотношение по своя характер е възмездно правоотношение, тъй като срещу престираната от работника или служителя работна сила стои задължението на работодателя да заплаща трудово възнаграждение. Това негово задължение е закрепено законово в чл. 128, т. 2 от КТ, в който се предвижда, че работодателят е длъжен в законоустановените срокове да заплаща уговореното трудово възнаграждение **за извършената работа**. Работодаателят има задължението да изплаща дължимото възнаграждение в пълен размер и в уговорените срокове.

С отговора на исковата молба и с въззивната жалба въззивникът е въвел твърдения, че в исковия период, поради отнемане на лиценза на „Б.К.“ АД за извършване на дейност като инвестиционен посредник, Г. Ш. не е полагал труд по трудово правоотношение, тъй като дружеството не е можело да осъществява дейността, за която е учредено. Действително съгласно разпоредбата на чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда трудово възнаграждение е дължимо за извършена работа. Това е така, доколкото трудовото правоотношение има за предмет предоставяне на работна сила, а не постигане на определен резултат. Основно задължение на работодателя е да осигури на работника или служителя нормални условия за изпълнение на работата по трудовото правоотношение, за което се е уговорил, като му осигури работата, която е определена при възникване на трудовото правоотношение.(чл. 127, ал.1, т. 1 от КТ). В конкретния случай, ответното дружество е следвало да осигури на Г. В. Ш. възможността да изпълнява задълженията, включени в длъжността „Организатор отдел вътрешен контрол“, като в случай на невъзможност да осигури уговорената работа по независещи от служителя причини Кодексът на труда е дал възможност да предприеме действия без да засяга правата на ищеца, като не му заплаща уговореното възнаграждение (чл. 120, 173, ал. 4, 160 или 328, ал.1, т. 4 от Кодекса на труда). Следователно, независимо от причините, поради които работодателят не е имал възможност да осигури на служителя работа, съгласно уговореното, на Г. Ш. е било дължимо трудово възнаграждение (в този смисъл Решение № 5070/28.11.2019г. по гр. д. № 110/2019г., III ГО на ВКС). Нещо повече, от събраните по делото доказателства се установява, че за процесния период е начислено трудово възнаграждение, върху размера на което са определени и платени дължимите данъци и осигурителни вноски. Това по същество си представлява и признание за дължимостта на възнаграждението. С отговора на исковата молба не са въведени твърдения относно това, че ищецът не се е явил на работа, както и че постоянно или системно не е изпълнявал трудовите си задължения. Посочените обстоятелства, ако има въведени такива твърдения, следва да бъдат установени от работодателя. В

първоинстанционното производство като свидетел е разпитан Р.Й.Н. – изпълнителен директор на „Б.К.“ АД. С оглед разпоредбата на чл. 177, ал. 1, т. 2 от ГПК показанията на изпълнителния директор могат да бъдат обсъждани като обяснения на страната и могат да бъдат обсъждани само с оглед другите по делото доказателства или с оглед изявленията за неизгодни за ответника факти. В изявленията си изпълнителният директор на ответното дружество е заявил, че до прекратяване на трудовия договор са начислявани и плащани осигуровки върху трудово възнаграждение. Други доказателства, свързани с невявяване и неполагане на труд от Г. Ш. не са ангажирани, освен обясненията на законния представител на дружеството. Тези обяснения, обаче, не се подкрепят от другите събрани по делото доказателства, поради което и настоящият съдебен състав намира, че липсата на възможност на служителят да изпълнява трудовите си задължения не е по негова вина. По аргумент от разпоредбата на чл. 267, ал. 1 от Кодекса на труда, съгласно, който при престой не по вина работника или служителя, той има право на brutното си трудово възнаграждение, то и при неосигуряване на възможност на ищеца да изпълнява трудовите си функции съобразно уговореното, трудовото възнаграждение за процесния период е дължимо. (отново в същия смисъл Решение № 5070 от 28.11.2019 г. по гр. д. № 110/2019г., III ГО на ВКС.)

Предвид на изложеното, правилно първоинстанционният съд е уважил предявените иски с правно основание чл. 128, т. 2 от Кодекса на труда и акцесорния иск по чл. 245, ал. 2 от Кодекса на труда, във връзка с чл. 86 от Закона за задълженията и договорите като е съобразил установения от съдебно-счетоводната експертиза размер за иския период.

По предявените иски с правно основание чл. 177, ал. 1 от Кодекса на труда

Съгласно разпоредбата на чл. 177, ал. 1 от Кодекса на труда за времето на платения годишен отпуск работодателят заплаща на работника или служителя възнаграждение, което се изчислява от начисленото при същия работодател среднодневно брутно трудово възнаграждение за календарния месец, предхождащ ползването на отпуска, през който работникът или служителят е отработил най – малко 10 дни.

С чл. 155, ал. 4 от Кодекса на труда и чл. 7, ал. 2 от процесния трудов договор размерът на платения годишен отпуск е определен на 20 работни дни за всяка една календарна година. Не е спорно между страните, а и се установява, че ищецът Г. Ш. е ползвал полагащ му се платен годишен отпуск за 2017 и 2018 г. в общ размер на 28 работни дни, като не се установява, че за процесните периоди е заплатено възнаграждение при платен годишен отпуск, определен в размер по чл. 177, ал. 1 от Кодекса на труда.

С отговора на иската молба ответникът е въвел възражение, че не дължи

възнаграждение по чл.177 от Кодекса на труда, тъй като служителят е ползвал отпуск за 2017 г., който не е бил отложен по реда на чл. 176 от Кодекса на труда. С въззивната жалба не са въведени конкретни доводи за неправилност на първоинстанционното решение, но доколкото се поддържа, че в него не се съдържат мотиви относно основателността на предявените искиове, то следва въззивният съд да обсъди правилността му с оглед направените своевременно възражения.

На първо място, следва да се посочи, че за ползвания платен годишен отпуск за 2018 г. е дължимо възнаграждение в установения по делото размер, доколкото не се твърди, а и не са ангажирани доказателства, че ищецът е ползвал полагащите му се 20 работни дни за съответната календарна година.

На следващо място, и по отношение на ползваните 8 работни дни за 2017 г. се установява, че те са ползвани въз основа на писмена молба от служителя и след предварително съгласие на работодателя, обективизирано в приетата по делото заповед от 29.10.2018 г. Съгласно разпоредбата на чл. 176, ал. 1 от Кодекса на труда ползването на платения годишен отпуск може да се отложи за следващата календарна година от работодателя – поради важни производствени причини при условието на чл. 173, ал. 5, изречение трето или от работника или служителя – когато ползва друг вид отпуск или по негово искане със съгласието на работодателя. В случаите, когато отпускът е отложен или не е ползван до края на календарната година, за която се отнася, работодателят е длъжен да осигури ползването му през следващата календарна година, но не по-късно от 6 месеца, считано от края на календарната година, за която се полага или когато работодателят не е разрешил ползването на отпуска в случаите и в сроковете по ал. 2, работникът или служителят има право сам да определи времето на ползването му, като уведоми за това писмено работодателя най-малко 14 дни предварително. (чл. 176, ал. 2 и ал. 3 от Кодекса на труда). По делото не са ангажирани доказателства, че неползвания през 2017 г. платен годишен отпуск е отложен по предвидения в закона ред. Независимо от това, следва да се съобрази и разпоредбата на чл. 176а, ал. 1 от Кодекса на труда, според който когато платеният годишен отпуск или част от него не е ползван до изтичане на две години от края на годината, за която се полага, **независимо от причините за това**, правото на ползването му се погасява по давност. Систематичното и логическо тълкуване на приложимите норми водят до извода, че редът за отлагане на отпуска не се отразява върху възможността правото на платен годишен отпуск да се използва до изтичане на определения давностен срок – дали това да се случи с разрешение на работодателя или по вО.та на служителя след уведомяване на работодателя. В този смисъл и доколкото ползването на полагащите се 8 работни дни платен годишен отпуск за 2017 г. е разрешено от работодателя и той е ползван през м. ноември 2018 г. (преди изтичане на давностния срок), то и за работодателя е възникнало задължение да плати възнаграждение по чл. 177 от Кодекса на труда в установения от доказателствата по делото и приетата съдебно – счетоводна

експертиза размер.

По изложените съображения предявеният главен иск по чл. 177 от Кодекса на труда и акцесорния по чл. 86, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите се явяват основателни и първоинстанционното решение е правилно.

Съгласно чл. 78, ал. 3 от ГПК въззивникът следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия сумата от 650 лева, представляващи направени разноски за адвокатско възнаграждение във въззивното производство.

-

Предвид на изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Решение № 20121167/20.05.2021 г. по гр.д. № 22637/2019 г. по описа на Софийски районен съд, 123 състав.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК „Б.К.“ АД (в ликвидация), ЕИК – ****, от гр. София, район Триадица, ул. **** да заплати на **Г. В. Ш.**, ЕГН-*****, гр. София, ж.к. **** сумата от **650 лева**, представляваща направени във въззивното производство разноски за адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____